

“...các ng&#i nhìn ch&# nh&# c mà không bi&#t lo, th&#y n&#&# c nh&# c mà không bi&#t th&#n, làm t&#&# ng tri&#u đình ph&#i h&#u quân gi&#c mà không bi&#t t&#c ...”

Nghe tin quân Nguyên v&#&#t qua biên gi&#i t&#n công Vi&#t Nam, chi&#m h&#t đ&#o này sang đ&#o khác, lòng Hoài v&#n h&#u Tr&#n Qu&#c Tô&#n nóng nh&# l&#a đ&#t. Khi bi&#t tin vua tri&#u t&#p cu&#c h&#i ngh&#&# Bình Than, ch&#a k&#p ă&#n u&#ng gì c&#&, Tr&#n Qu&#c Tô&#n ch&#p l&#y trái cam trên bàn r&#i nh&#y lên ng&#a phóng nh&# bay đ&#n đ&#.

Đ&#n n&#i, tr&#i v&#a nh&#a nhem t&#i, Tô&#n th&#y cung Bình Than đèn đu&#c sáng r&#c. Tr&#&#c c&#ng là các quán bia ô&#m x&#p xình ti&#ng ng nh&#c. M&#c k&# l&#i chào m&#i c&#a các cô gái chân dài quy&#n r&# đ&#ng đ&#c bên đ&#ng, Tr&#n Qu&#c Tô&#n x&#m x&#m b&#&#c t&#i c&#ng. Tên lính gác c&#ng ch&#n l&#i: “Ê, đi đâu đó?” Tô&#n đáp: “Tôi mu&#n đ&# cu&#c h&#i ngh&# Diên H&#ng”. Tên lính gác: “Gi&#y m&#i đâu?” Tô&#n lúng túng: “Không có.” Tên lính nghiêm gi&#ng: “V&#y không đ&#&#c vào.” Bí th&#&, Tô&#n th&#o tay trong túi rút ra t&# gi&#y trăm đô m&#i tinh duy nh&#t mà m&#t th&#ng b&#n Vi&#t ki&#u m&#i t&#ng dúi vào tay tên lính; h&#n nhìn t&# gi&#y b&#c, c&#&#i h&#i h&#i, r&#i nép qua bên cho Tô&#n vào. Nh&#ng đ&#n phòng h&#i ngh&#&, tên lính gác c&#a l&#i ch&#n không cho Tô&#n vào vì ông không có gi&#y m&#i. Năn n&# cách m&#y cũng không đ&#&#c. Tô&#n l&#c h&#t túi qu&#n đ&#n túi áo, ch&# gom đ&#&#c v&#n v&#n có m&#y trăm ngàn đ&#ng Vi&#t Nam. Ông đ&#a h&#t cho tên lính. H&#n nhìn m&#t cách khinh b&#&, đá vào đ&#t Tô&#n m&#y phát, b&#o: “Xéo đi!” Tô&#n t&#c mình, bóp nát trái cam, r&#i ch&#i th&# m&#t ti&#ng, ph&#i đ&#t b&# v&#. Ông ch&# k&#p nghe, t&# sau l&#ng, bên kia cánh c&#a khép kín c&#a h&#i tr&#&#ng, vang lên nh&#ng ti&#ng thét: “Quy&#t c&#ng Hoàng Sa và Tr&#&#ng Sa! Quy&#t c&#ng! Quy&#t c&#ng!”

Ph&#c&#ng đ&#ch, báo hoàng ân

Đ&#n nhà, Tô&#n tri&#u t&#p t&#t c&# anh em b&#n bè l&#i, đ&# ngh&# thành l&#p đoàn chí nguy&#n quân th&# đánh gi&#c đ&#n cùng. Ai cũng tán đ&#ng. Ti&#ng hô “Sát Thát” vang tr&#i đ&#y đ&#t. Ông sai gia nhân may m&#t lá c&# th&#t l&#n trên đó thêu m&#y ch&# màu vàng “Ph&#c&#ng đ&#ch báo hoàng ân”. Xong đâu đó, ông đ&#n đoàn quân chí nguy&#n n&#n th&#ng đ&#n Bình Than v&#i hy v&#ng đ&#&#c nhà vua cho phép tham gia đánh gi&#c. Nh&#ng ch&#a ra kh&#i c&#ng làng, m&#t đám ng&#&#i l&#&# đầu ủa đ&#n đông ngh&#t. Đ&#a thì gi&#t lá c&# “Ph&#c&#ng đ&#ch...” v&#t xu&#ng đ&#t, đ&#a thì dùng dùi cui đánh t&#i t&#p vào đám thanh niên ng&#ngác; m&#t đ&#a khác nhào đ&#n k&#p c&# Tô&#n, kéo qu&#t tay l&#i phía sau. Tô&#n th&#&#ng &#c, th&#u thảo: “M&#y ông làm gì v&#y?” M&#t tên “ng&#&#i l&#&#” g&#n gi&#ng: “M&#y không đ&#p cái trò này đi, tao b&#t m&#y vì t&#i tr&#n thu&# b&#y gi&#!” Nói xong, nó đ&#y m&#t cái th&#t m&#nh,

Toàn ngã chú xuống đót. Đám bên bè xúm đôn điu Toàn vào nhà.

Không nên chí, ở nhà, Toàn mở một trang website lấy tên là “Yêu Nôc”. Bài đầu tiên Toàn post lên là bài “Hành trình ng sĩ” của Hoàng đôn vớ ng Trần Quốc Tuấn. Bài hành có những câu thơ ng thi: “Ta thớ ng tởi bỏ quên ăn, nỏa đêm vớ gởi, ruợt đau nhổ cớ t, nỏc mớ t đở m đũa, chổ cắ mớ c rớ ng chổa xớ thớ t lớ t da, ăn gan uớ ng máu quân thù, cho đở u trắ thân này phớ i ngoài nớ i cớ, nghìn xác này gói trong da ngỏa ta cũng cam lòng”.

Những chổ mớ y tở ng đớ ng hỏ sau, mở lớ i trang web của mình, Toàn thấy dòng chổ “Vì lý do kớ thuợ t, trang nhà Yêu Nôc ngớ ng hoợ t đớ ng vô thớ i hỏ n”. Toàn biết là trang web của mình bớ tin tớ c tở n công. Ông gớ i đớ n thoợ i nhổ bên bè giúp đớ. Những nói chổa xong câu chuyợ n, cánh của nhà Toàn bớ đớ p tung, mớ t đám ngớ i lớ ào ào xông vào.

Mớ t đớa nghiêm mớ t bớ o Toàn: “Có lớ nh bớ t mầy!” Toàn ngớ c nhiên: “Bớ t vì tở i gì?” Tên kia đáp: “Tở i làm website phớ n đớ ng!” Toàn cãi: “Đó là mớ t trang mớ ng yêu nôc. Tôi chổ đắng bài của những ngớ i yêu nôc.” Tên công an lớ i nói: “Mầy viợ t ‘Nay, các ngớ i nhìn chổ nhổ c mà không biợ t lo, thớ y nỏc nhổ c mà không biợ t thớ n, làm tớ ng triợ u đớnh phớ i hỏ u quân giợ c mà không biợ t tớ c’. Có phớ i mầy ám chổ Trung tớ ng đớ ng không?” Toàn gào lên: “Đó là văn của bác Tuấn!” Tên công an quát: “Tuần nào? Nguyễn Hoàng Quốc hỏ?”

Trần Quốc Tuấn chổa kớ p lên tở ng, mớ t tên ngớ i lớ đã nhào đớ n bớ t miợ ng ông lớ i và đớ y lên xe.

Tớ đó đớ n nay, không ai biợ t Trần Quốc Tuấn ở đầu cớ.

Nguyễn Hoàng Quốc

Nguồn: blog VOA